

עפ"א 11943/11/19 - ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה נפתלי נגד יוסף סעידה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 11943-11-19 ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה נפתלי נ' סעידה
תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט שמואל מנדלבום
המערערת
ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה נפתלי

נגד
המשיב
יוסף סעידה

פסק דין

1. לפני ערעור המאשימה- הועדה המקומית לתכנון ובניה - מעלה נפתלי (להלן-"המאשימה") על גזר דינו של בית המשפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג קימלוב) מיום 19.9.19 בתיק **תו"ב 30039-08-17** (להלן-"גזר הדין") במסגרתו נגזר על המשיב קנס בסך של 15,000 ₪ או 2 חודשי מאסר תחתיו, צו הריסה, תשלום אגרה וחתימה על התחייבות ע"ס 20,000 ₪ וזאת בגין הרשעת המשיב, עפ"י הודאתו, בעבירות שעניינן בנייה ושימוש ללא היתר במבנה בן 2 קומות בשטח של 110 מ"ר וכן בעבירה של אי קיום צו הפסקה מנהלי (עבירות לפי סעיפים 204(א) ו- 237 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 בנוסחו לפני חוק התכנון והבניה (תיקון מס' 116), התשע"ז-2017 (החוק בנוסח הקודם ייקרא להלן -"חוק התכנון והבניה").

2. הערעור עניינו בקלות העונש ומופנה כנגד גובה הקנס כאשר לטענת המאשימה הקנס שהושת על המערער חורג לקולא בצורה מהותית ובלתי סבירה ממתחם הענישה ההולם .

3. אין חולק כי הערעור הוגש ביום 06.11.19, דהיינו בחלוף 48 ימים ממועד מתן גזר הדין שניתן במעמד הדיון בנוכחות ב"כ המאשימה.

4. בדיון שהתקיים לפני ביום 28.7.20 טען ב"כ המשיב כי דין הערעור להידחות על הסף בשל האיחור בהגשתו. שכן, לטענתו המערערת הגישה את הערעור באיחור של יומיים, ועל פי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן-"החסד"פ") ובהתאם לפסיקה בעניין היה על המאשימה להגיש במועד בקשה להארכת מועד להגשת הערעור תוך תמיכתה בנימוק יוצא דופן לאיחור בהגשת הערעור.

5. ב"כ המשיב הפנה בהקשר זה, בין היתר, לתל"פ (י"ם) 20252-06-10 מ"י נ' אלפסי (1.7.10) (להלן-"עניין אלפסי"); ב"ש 384/81 מ"י נ' בן ציון, פ"ד לח(4) 727 (להלן-"עניין בן ציון"), בש"פ 6353/02 ו-בש"פ 63/11 מ"י נ' מקווה ישראל - כל ישראל חברים ואח' (13.1.11) ועפ"ג (מרכז) 37170-08-17 מ"י נ' חאלד (20.2.18).

ב"כ המשיב הדגיש כי יש ליתן משקל רב לפרוצדורה וטען כי המאשימה לא הגישה כלל בקשה להארכת מועד ובכל מקרה לא הציגה כל נימוק יוצא דופן שיצדיק הארכת המועד להגשת הערעור וכי יש לדחות את הערעור בשל האיחור.

6. ב"כ המאשימה, בהתייחסו לטענת האיחור בהגשת הערעור, טען כי "יכול להיות שהיה בלבול ולכן בטעות לא הוגשה בקשה להארכת מועד וכי **"הבקשה הצריכה אישור של הפרקליטות שלקח זמן"** וכי: **"הייתה תקלה של יום 1"**. ו"הייתה טעות בספירה", ולעמדתו ניתן להגיש בעל פה ובמעמד הדיון בקשה להאריך את המועד ונטען כי מדובר לגופו של עניין בחריגה משמעותית מרמת הענישה בהינתן העבירות בהן הורשע המשיב וכי חריגה זו מצדיקה דיון בערעור לגופו והשארת גזר הדין על כנו תחטיא את מטרת ההרתעה.

7. בהחלטה שניתנה על ידי בתום הדיון לאחר ששמעתי את הצדדים, אפשרתי לב"כ המאשימה להגיש עד ליום 5.8.20 פסיקה התומכת בטענתו שלפיה איחור של יום אחד בלבד בהגשת הערעור על ידי המאשימה, אינו מהווה איחור המצדיק את דחיית הערעור על הסף. באותה החלטתי הדגשתי כי המאשימה אינה רשאית להגיש כיום בקשה להארכת מועד כפי שהיה עליה להגיש מלכתחילה וכי אני מתיר אך ורק הגשת פסיקה כאמור.

8. עד היום לא הוגשה כל הודעה מטעם ב"כ המאשימה בהמשך להחלטתי מתום הדיון.

דין והכרעה:

9. לאחר שעיינתי בכל טיעוני הצדדים אני סבור כי דין הערעור להידחות **על הסף** מחמת האיחור בהגשתו;

10. נקודת המוצא לדיון שלפני היא כי עסקינן במשפט פלילי - ערעור המדינה על גזר דין שניתן בהליך פלילי-שכפי שנקבע בפסיקה, קיימת בו חשיבות מיוחדת לכך שבעלי הדין, ובמיוחד המאשימה, ימלאו את התנאים הפרוצדוראליים ויעמדו במועדים שנקבעו בחוק ועל ידי בית המשפט. שכן 'על הכף השנייה של המאזניים נמצא הנאשם, החרד לגורלו ומעוניין לדעת במהרה מה יהא בסופו' [ראו: בג"ץ 6396/09 כהן נ' כב' השופט שכיב סרחאן, 10.8.2009].

11. גזר הדין של בית המשפט קמא ניתן כאמור במעמד הצדדים ביום 19.9.19. על פי הוראת סעיף 199 לחסד"פ, המועד הקבוע בדיון להגשת ערעור בהליך פלילי הוא 45 ימים מיום מתן פסק הדין. לפיכך, בענייננו, היה על המאשימה להגיש את הערעור עד ליום 3.11.19 והערעור הוגש כאמור ביום 6.11.19, דהיינו באיחור של 3 ימים.

12. סעיף 201 לחסד"פהמסמך את בית המשפט להאריך את המועד להגשת ערעור מורה כי: **"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200"**. כבר נפסק כי בערעורים פליליים לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (אמת-המידה להארכת מועד בהליך האזרחי), אלא די בהצגת **"טעם ממשי המניח את הדעת"**. בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי [ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006) (להלן-"עניין נגר"); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)]. אולם יש להדגיש כי חרף הגישה המקלה בהשוואה להארכת מועד בהליכים אזרחיים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בדין, וממילא **הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה** [ראו, למשל: ע"פ 2983/19 פחמאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.6.2019); בש"פ 7432/17 קוה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.11.2017)].

עוד נפסק כי מקום בו מוגשת בקשה להארכת מועד על-ידי נאשם, להבדיל מהמדינה, ייטה בית-המשפט להתייחס לבקשה זו ביתר חיוב, על-מנת לאפשר למי שהורשע בפלילים למצות את הליכי הערעור בעניינו. רגישות זו נגזרת מהפוטנציאל הטמון בהליכים פליליים לפגיעה בחירותו, בכבודו ובשמו הטוב של הנאשם **"(עניין נגר הנ"ל, פסקה 3; השופטת ד' דורנר בבש"פ 6353/02 מדינת ישראל נ' הפניקס הישראלי חברה לביטוח, פ"ד נז(1) 1 (2002))"**.

13. לעומת זאת, לעניין בקשה להארכת מועד שהוגשה על ידי **המדינה**, נקבע לא אחת כי בהתחשב בפער האינהרנטי הקיים בכוח, מעמד ומשאבים בין המדינה לנאשם בהליך פלילי, **רובץ על המדינה נטל משמעותי** על מנת להצדיק מתן ארכה לצורך הגשתו של ערעור פלילי ועליה להצביע בבקשה על **שקידה סבירה** של המדינה לעמידה במועדים הקבועים בדין וליתן **טעמים סבירים, בעלי משקל**, על מנת להסביר איחור ולבקש הארכת מועד לצורך הגשת ערעור [ראו לדוג' בש"פ 8758/01 מ"י נ' איסק רזינשווילי (7.2.2002) (להלן-"עניין רזינשווילי"; ע"פ(י-ם) 52987-12-10 מדינת ישראל נ' צחי הנגבי (13.1.11) ובג"ץ 731/11 התנועה למען איכות השלטון נ' כבוד נשיאת בית המשפט המחוזי -מוסיה ארד (9.2.11) (להלן-"בג"ץ הנגבי")].

כמו כן, נקבע כי במקרים בהם האיחור בהגשת הערעור נגרם כתוצאה מהתנהלות לא זהירה או רשלנית של המדינה, הנכונות להיענות לבקשה להארכת מועד מטעמה, תהיה מצומצמת יותר [ראו: **"עניין נגר"** פסקה 3 וב"ש 665/83 מדינת ישראל נ' שרייבר, פ"ד לז(3) 363 בעמ' 364] ועוד נקבע בפסיקה כי: **"הארכת מועד למדינה לשם הגשת ערעור במשפט פלילי תינתן במקרים חריגים וכאשר מתקיימות נסיבות יוצאות דופן, וזאת לאור זכותו של הנאשם כי ההליכים יבואו לקיצם, והפגיעה בזכויותיו בעקבות ההליכים הפליליים המתנהלים כנגדו[ראו: "בג"ץ הנגבי" פסקה 10 והאסמכתאות שם].**

14. ואולם, לצד הקביעות לעיל, ניתן משקל לשיקולים נוספים, אשר יש להתחשב בהם, במסגרת ההחלטה האם ליתן ארכה להגשת ערעור מטעם המדינה. בין יתר השיקולים, ניתן למנות בנוסף למשך האיחור וסיכויי הערעור לגופו, גם את עוצמת האינטרס של הנאשם לסופיות הדיון בעניינו ומידת הסתמכותו על סיום ההליכים בתיק והאינטרס הציבורי שבהגשת הערעור [ראו, בג"ץ 1860/13 וקסמן נ' אל"מ אודי בן אליעזר, התובע הצבאי הראשי (11.5.14) (להלן-"בג"ץ וקסמן") בפסקה 46 והאסמכתאות שם].

לעניין השיקול של האינטרס הציבורי שבהגשת הערעור, נקבע בבג"ץ וקסמן מפי כב' השופט א' שהם כך: "אין להתכחש לעובדה, כי מדברי הרשם ע' שחם בעניין רזינשווילי, עולה, לכאורה, כי האינטרס הציבורי שבהגשת ערעור אינו מהווה שיקול עצמאי למתן אורכה להגשת ערעור. ואולם, ניתן להצביע על החלטות אחרות, בהן נפסק כי האינטרס הציבורי אכן מהווה שיקול ממשי למתן אורכה להגשת ערעור מטעם התביעה. כך, למשל, ובניגוד לדברים שנקבעו בעניין רזינשווילי, בעניין הפניקס, ציין הרשם ע' שחם, כי "אין לשלול, במקרים מתאימים, כי האינטרס הציבורי הטמון בערעור יהווה שיקול לגיטימי במתן ארכה לשם הגשתו." (שם, בפסקה 26 להחלטה). כמו כן, בעניין עצמון, קבע השופט ש' לזין, כי בגדר השיקולים שיש לתת עליהם את הדעת במסגרת החלטה בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור מטעם התביעה, ראוי לתת משקל "גם למהותו של העניין נשוא הערעור (כגון חשיבות המשפטית והציבורית, היקפו של העניין וכד')". (שם, בפסקה 9 להחלטתו של השופט ש' לזין; והשוו לאמור בעניין הלוי, לעיל). סבורני, כי אין לקבל א-פריורי את הטענה, לפיה האינטרס הציבורי שבהגשת ערעור מטעם התביעה אינו מהווה שיקול רלבנטי, בין יתר השיקולים, למתן אורכה להגשת הערעור. אין להבין מדברי אלו, כי האינטרס הציבורי שבהגשת ערעור יצדיק תיקון כל משגה מצד התביעה, ומובן שיש לאזן את השיקול הנוגע לאינטרס הציבורי שבהגשת הערעור אל מול זכויות הנאשמים וחובת ההגינות המוגברת החלה על המדינה, בגדרי ההליך הפלילי. כל שנאמר הוא, כי אין לקבל את הגישה, לפיה האינטרס הציבורי שבהגשת הערעור לא ישמש לעולם כשיקול רלבנטי, לצורך מתן אורכה להגשת ערעור מטעם התביעה. אימוצה של גישה מחמירה מעין זו, עלול להביא, לעיתים, לתוצאות בלתי רצויות, שבהן תסוכל האפשרות להגיש ערעור בעל חשיבות ציבורית רבה, אך ורק מן הטעם שהיה איחור קל בהגשתו." (שם, בפסקאות 47-48).

15. לסיכום העקרונות שנקבעו לעיל- בקשות ארכה להגשת ערעורים פליליים מטעם המדינה נבחנות ביתר קפידה ובזהירות לעומת בקשות ארכה דומות המוגשות מטעם הנאשם. עם זאת, גם בקשות ארכה מטעם המדינה נבחנות ומוכרעות על פי מכלול הנסיבות הקונקרטיות של העניין, תוך איזון בין השיקולים השונים שצינתי לעיל.

16. לאחר ששקלתי את כל השיקולים שנדרש לשקול בהתייחס לבקשה להארכת מועד להגשת ערעור מטעם המדינה על קולת העונש ויישמתי את כל העקרונות שנקבעו בפסיקה לעיל, על המקרה שלפני, אני סבור כי המאשימה כלל לא עמדה בנטל ובוודאי לא בנטל "המשמעותי" הרובץ עליה על מנת להצדיק מתן ארכה לצורך הגשת הערעור משלא הצביעה על נסיבות כלשהן ובוודאי לא הצביעה על נסיבות יוצאות דופן המצדיקות מתן ארכה להגשת הערעור, מה גם שהמאשימה לא הגישה כל בקשה להארכת מועד להגשת הערעור כמתחייב מהוראת סעיף 201 לחסד"פ ולפחות לא הודיעה על כוונתה להגיש ערעור על גזר הדין של בית המשפט קמא בטרם הוגשה הודעת הערעור ואף לא התייחסה לעניין האיחור בהגשת הערעור במסגרת הודעת הערעור והסתפקה בהגשת בקשה סתמית בעל פה להארכת המועד במעמד הדיון שהתקיים לפני בערעור ביום 28.7.02 (בחלוף מעל 8 חודשים ממועד הגשת הערעור! ומעל 10 חודשים ממועד מתן גזר הדין), בקשה שאף היא לא הייתה מבוססת על עובדות כלשהן אלא על סברות שהעלה ב"כ המאשימה בענין הטעויות "שיתכן" שארעו במקרה זה, וכאמור בהחלטתי מתום הדיון קבעתי כי המאשימה אינה רשאית להגיש כיום בקשה להארכת מועד להגשת הערעור כפי שהיה עליה להגיש מלכתחילה וזאת לאחר שב"כ המאשימה ביקש לעשות כן במעמד הדיון.

17. גם אם הייתי נדרש לבחון את הבקשה בעל פה להארכת המועד שביקש ב"כ המאשימה להגיש במעמד הדיון,

לאחר שקילת 3 השיקולים שיש לבחון- משך האיחור, ההצדקה הנטענת לאיחור וסיכויי הצלחתו של הערעור וכן את השיקולים הנוספים שמנה בית המשפט בבג"ץ וקסמן, איני סבור כי הוצג טעם ממשי המצדיק מתן ארכה להגשת הערעור;

18. לעניין משך האיחור-

אמנם מדובר באיחור של 3 ימים בלבד (ולא יום אחד כפי שנטען על ידי המאשימה) עדיין מדובר באיחור ואי עמידה של המדינה במועדים הקבועים בדין כנדרש בפסיקה במיוחד ומדובר בהליך פלילי ולא מצאתי כל הצדקה במקרה דנן לחרוג מן המדיניות שלפיה לא על נקלה ייעתר בית המשפט לבקשות המדינה להארכת מעד להגשת ערעור על קולת העונש אף שהערעור הוגש באיחור של יום אחד בלבד [בעניין זה אפנה לדוג' לעניין רזינשווילי פסקה 7-ו-עניין בן ציון].

19. ויודגש כי כאמור לעיל ב"כ המאשימה לא הגיש פסיקה התומכת בטענתו שלפיה איחור של יום אחד בלבד בהגשת הערעור על ידי המאשימה, אינו מהווה איחור המצדיק את דחיית הערעור על הסף, זאת למרות שניתנה לו הזדמנות לכך על ידי, ובכל זאת עיינתי בפסקי הדין הבודדים שבהם ניתנה בסופו של דבר למדינה ארכה להגשת הודעת ערעור באיחור של יום אחד בלבד (ובעניין זה אפנה לדוג' לעפ (ב"ש) 20572-09-19 מ"י נ' רבקה אשקלוני (17.9.19) (להלן-"עניין אשקלוני"); עפ"א 20643-12-17 ועדה מקומית לתכנון ובנייה שפלת הגליל נ' מחמוד מוראד (25.1.18) (להלן-"עניין מוראד")) ואיני סבור כי ניתן להקיש מאותם מקרים לענייננו, בראש ובראשונה מהטעם שהמאשימה בענייננו לא הגישה בקשה למתן ארכה להגשת הערעור בעוד באותם מקרים נדונה בקשה המדינה להארכת מועד לפי סעיף 201 לחסד"פ.

20. בנוסף, הנסיבות באותם פסקי דין היו שונות מענייננו. כך למשל ב"עניין מוראד" הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בעכו בגין עבירות לפי סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה (בגין עבודות בניה ושימוש ללא היתר) כאשר ההרשעה בגינה הוטל גזר הדין נשוא הערעור מהווה הרשעה שנייה של הנאשם שם לאחר שבעבר הוטל עליו קנס וצו הריסה שיפוטי וכב' השופט א. באומגרט, בהתייחסו לסיכויי ההליך העיקרי והאינטרס הציבורי בהגשתו ציין כי הנאשם מנהל שנים ארוכות הליכים בבתי המשפט בגין הבניה הבלתי חוקית וכי לנאשם שתי הרשעות קודמות בגין אי קיום צווים שיפוטיים, ובהתאם קיים אינטרס ציבורי בשמיעת הערעור ולעומת זאת בענייננו מדובר בהרשעה ראשונה בגין אותו עבודות בניה לא חוקיות, והמשיב הודה בהזדמנות ראשונה ובהתאם לא מתקיים בענייננו האינטרס הציבורי המצדיק מתן אפשרות להגשת הערעור עליו הצביע בית המשפט "בעניין מוראד".

21. ב"עניין אשקלוני", שם דובר גם כן באיחור של יום אחד, והוגשה בו בקשה להארכת מועד יומיים לאחר הגשת הערעור, ובנוסף ניתן משקל רב לאינטרס הציבורי בהגשת הערעור ולסיכויי הערעור שעניינו, בין היתר, בטענות עקרוניות בנוגע להגדרת והוכחת המחשבה הפלילית, ובענייננו לא הוגשה כאמור כל בקשה, ובנוסף וכפי שיפורט להלן, איני סבור כי המקרה שלפנינו מעלה סוגיה עקרונית או ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המשיב, אשר די

בה כדי להצדיק מתן ארכה להגשת הערעור.

22. להשלמת התמונה אפנה גם לרע"פ 2217/12 **מדינת ישראל נ' זלמן בראשי ואח'** (24.2.13), שם אושרה הארכת מועד באיחור של מספר ימים כמו בענייננו, אך זאת לא רק בשל האיחור הקל יחסית בהגשת הערעור, אלא מאחר והצטרף נימוק נוסף שלפיו המדינה הצביעה על טעות סבירה שגרמה לאיחור בהגשת הערעור מאחר וסברה כי מנין הימים מתחיל במועד בו הגיע לידיה פסק הדין שנשלח לצדדים, ולא במועד שבו ניתן פסק הדין ושיקול זה אינו רלבנטי בענייננו שבו ניתן כאמור גזר הדין בנוכחות הצדדים.

23. לעניין ההצדקה הנטענת לאיחור-

כפי שתואר לעיל, המאשימה, בהתייחסה לטענת האיחור בהגשת הערעור, לא הגישה בקשה מבוססת עובדתית, אלא העלתה בעל פה בדיון מספר אפשרויות שלא גובו באסמכתא או בתצהיר כלשהו ובין היתר טענה כאמור כי לא הוגשה בקשה להארכת מועד בגלל "שיתכן שהיה בלבול" או "תקלה" בספירת הימים וכי "הבקשה הצריכה אישור של הפרקליטות שלקח זמן" ולטענת המאשימה: "הייתה תקלה של יום 1" ו-"הייתה טעות בספירה" [עמ' 2 לפרוט'].

מעבר לעובדה שמדובר בבקשה שלא נתמכה בתשתית ראיתית כלשהי או בתצהיר, בכל מקרה אין בנסיבות הנטענות או בסיבות שסיפקה המאשימה לאיחור בהגשת הערעור כדי להצדיק מתן ארכה שכן אין באף אחת מהתשובות שנמסרו על ידי ב"כ המאשימה כדי להוות טעם סביר ובוודאי לא "טעם ממשי המניח את הדעת" הן לאי הגשת בקשה להארכת מועד והן לאיחור בהגשת הערעור וב"כ המאשימה כלל לא הצביע על **שקידה סבירה** של המדינה לעמידה במועדים הקבועים בדין כנדרש בפסיקה. כבר נפסק כי "תקלה משרדית" אינה מצדיקה מתן ארכה [ראו לדוג' בש"פ 7424/13 **פיטוסי נ' מ"י** (20.11.13) והאסמכתאות שם] וכפי שצינתי לעיל כבר נקבע כי במקרים בהם האיחור בהגשת הערעור נגרם כתוצאה מהתנהלות לא זהירה או רשלנית של המדינה, הנכונות להיענות לבקשה להארכת מועד מטעמה, תהיה מצומצמת יותר [ראו: "**עניין נגר**" פסקה 3 וב"ש 665/83 **מדינת ישראל נ' שרייבר**, פ"ד לז(3) 363 בעמ' 364].

24. עקרון סופיות הדיון והסתמכות המשיב על חלוף הזמן ממועד מתן גזר הדין, סיכויי הצלחת הערעור והאינטרס הציבורי בהגשתו-

בענין זה אני נכון עקרונית לקבל את טענת המאשימה לפיה גזר הדין הינו מקל, ובהודעת הערעור (סעיפים 53-56 להודעת הערעור), פורטו מספר פסקי דין המצביעים על פסיקה מחמירה יותר באופן מהותי שניתנה בנסיבות דומות.

עם זאת, גם ב"כ המשיב הציג פסקי דין נגדיים אשר אף הם ניתנו בנסיבות דומות ומהם עולה כי רמת הענישה שנקבעה במקרה שלפנינו אינה חורגת באופן מהותי מרמת הענישה שנקבעה בהם, ואתייחס באופן ספציפי לתיק תו"ב 20926-09-17 (שלום קריות) בעניין **מוהנא אחמד חסאוי**, שבו הסכימה המאשימה עצמה להסדר טיעון עם נאשם אשר בנה בית בהיקף של 350 מ"ר (פי שלוש מהיקף הבנייה בענייננו) במקרקעין בייעוד חקלאי/נוף כפרי פתוח (בעוד שבמקרה שלפנינו מדובר בייעוד מגורים), ושגם כנגדו הוצא צו הריסה מנהלי אך הוא המשיך ועשה שימוש בבנייה האסורה, ולפי ההסדר הוטל על הנאשם קנס בסך של 40,000 ₪, ובהתאם נטען כי השוואת נסיבות שני המקרים מצביעה על כך שגזר הדין אינו חורג מרמת הענישה שהמאשימה עצמה הסכימה לה במקרה אחר.

25. כנגד האמור טען ב"כ המאשימה והדבר אף צוין בגזר הדין **בענין חסאוי**, כי אכן הסכמת המאשימה שם לעונש הייתה חריגה, והיא נבעה אך ורק לאור הסכמה קודמת שניתנה על ידי בא כחה הקודם של המאשימה, וכי רמת הענישה הנדרשת ככלל על ידה הינה מחמירה בהרבה.

26. אינני נדרש להכריע בשאלת משמעותו של גזר הדין **בענין חסאוי** וההיקש שניתן לעשות ממנו לעניינו, החשוב הוא שפסק דין זה ביחד עם יתר פסקי הדין שהובאו על ידי ב"כ המשיב וביחד עם העקרון שלפיו ערכאת הערעור ככלל אינה ממצה את העונש, ובשים לב גם לשיקולים שפורטו בגזר הדין עצמו יש בהם כדי להצביע על כך שגזר הדין אינו חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנדרשת, וגם אם יתכן שבסיכומו של דבר אילו היה הערעור נדון לגופו, היה מקום להתערבות בגזר הדין, עדיין אין מדובר בגזר דין קיצוני לקולא שלגביו קיים אינטרס ציבורי או חשיבות לאפשר את שמיעת הערעור בו על אף האיחור שבהגשתו.

27. על האמור יש להוסיף כי לעמדת הערעור אינו מצביע על סוגייה עקרונית כלשהי או חשיבות ציבורית בבירור הערעור לגופו, או על השפעה נרחבת של גזר הדין החורגת מעניינו הפרטי של המשיב, ובהתאם לא קיים אינטרס ציבורי מיוחד במתן הארכת מועד לצורך בירור הערעור.

28. בכל מקרה שלא עלה בידי המאשימה להצביע על אינטרס ציבורי שיהיה בו כדי להתגבר על העובדה שהמאשימה כאמור לא הצביעה על נימוק כלשהו המצדיק את האיחור ואף לא הגישה כאמור בקשה מתאימה לקבלת הארכת מועד.

29. סיכומו של דבר, לאור כל האמור לעיל אני דוחה את ערעור המאשימה על הסף בשל האיחור בהגשתו.

ניתנה היום, י"ח אלול תש"פ, 07 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.